

opusdei.org

Prelatens brev (november 2011)

Att uppvisa tron för de andra, särskilt genom det egna livet, är ”en förpliktelse som fyller oss kristna med glädje”, säger biskop Echevarría i novembers brev.

2011-11-08

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

I och med november månad inbjuder Kyrkan oss att höja blicken bortom den jordiska horisonten. Alla helgons

högtid, som vi firar i dag, och Alla själars dag i morgon, talar till oss om att Gud har skapat oss för att tjäna honom och ära honom på jorden och njuta av hans gemenskap för evigt i himlen. Livet på jorden, hur långt det än må vara, är endast ett kort ögonblick jämfört med evigheten. En av psalmerna lär oss: *Människans dagar är som gräset: hon spirar som blomman på marken, så sveper vinden fram, och den är borta, platsen där den stod är tom. Men evigt varar Herrens nåd mot dem som fruktar honom* . [1] Jag har många gånger hört vår Fader nämna dessa ord och tillägga: *vultum tuum, Domine, requiram!* [2]

Det enda slutgiltiga, det som verkligen är mödan värt, är att komma hem till Fadern, dit Jesus Kristus har gått för att förbereda ett rum åt oss [3] . De saliga själar som redan ser Gud i himlen vet detta mycket väl, och de själar som renas i

skärselden innan de får komma in i härligheten längtar efter att komma dit.

Dessa liturgiska minnesdagar, och hela november månad, är ett bra tillfälle att göra en djupare samvetsrannsakan, förnya vår längtan efter Gud och rätta till det som behöver rättas till. *Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men måste betala med sitt liv? Med vad skall hon köpa tillbaka sitt liv ?* [4] Dessa frågor som vår Herre ställer borde vara mycket närvarande under dagen och upplysa alla våra gärningar. ***Vilken nytta har ju en människa av all världens goda, av att få alla förståndets och viljans önskningar uppfyllda? Vad är allt detta värt, när allting upphör, när allting rämnar, när alla denna jordiska världs rikedomar är som teaterkulisser, när man därefter befinner sig i evigheten för alltid,***

för alltid, för alltid? (...)

Människorna ljuger när de på tal om timliga saker säger "för alltid". "För alltid" är sant, fullständigt sant, endast då det hänför sig till Gud, och så bör du leva, med en tro som skall hjälpa dig att få en ljuv försmak av himlen när du tänker på den evighet som verkligen är för alltid . [5]

En blick på världen leder oss till att med smärta tänka på att det finns många män och kvinnor, unga och gamla, som vandrar på jorden utan att knappt tänka på sitt eviga liv. Andra bekymmer och behov upptar nästan helt deras liv och, ibland utan egen skuld, känner de inte till den värdighet och lycka utan ände som Gud kallar dem till. Du och jag, varje kristen som är medveten om sin stora kallelse, kan inte förbli likgiltiga inför den lott som fallit på de mängder som inte känner Gud

eller som sätter honom inom parentes. Inför denna situation kan vi inte vara pessimistiska. Vi bör be Herren om att fylla oss med hans iver och att göra oss medvetna om att vi med bön och uppoffring kan nå denna planets yttersta hörn. Älskar vi hela mänskligheten? Hur reagerar vi inför de nyheter vi får från avlägsna länder?

I Benedikt XVI:s apostoliska brev som publicerades för några dagar sedan, sammankallar han ett *trons år* inom några månader och bekräftar detta grundläggande ansvar som katoliker har. **Vi kan inte tillåta att saltet mister sin sälta och att ljuset döljs (jfr Matt 5:13-16). Liksom den samariska kvinnan, kan även den moderna människan på nytt känna behovet att närma sig brunnen för att lyssna till Jesus, som bjuder in människor att tro på honom och hämta levande vatten som strömmar ur hans källa (jfr Joh**

4:14). [6] Tanken på de heligas gemenskap, som kommer att vara så levande de närmaste veckorna, leder oss till att be den tredje personen i den heliga Treenigheten att i var och en stärka viljan att närma många människor till honom. *Ure igne Sancti Spiritus!* ropar vi med de ord som rörde vår Fader så mycket. Bränn oss, Herre, med den helige Andes eld! Må din verkan i våra själar – ljus för vårt förstånd, verksamt beslut i viljan, styrka i hjärtat – leda oss till ett konstant apostolat och till att ta vara på alla tillfällen – och även lyckas att skapa nya – att hjälpa till med att de människor som vi möter närmar sig Gud.

Vi bör anstränga oss dagligen i det apostoliska arbetet med förnyad glöd. **Vi bör återigen upptäcka**, fortsätter Påven, **glädjen att få näring i Guds ord, som troget förmedlats av Kyrkan, och i livets**

bröd, som ges som föda till alla dem som är hans lärjungar (jfr Joh 6:51). Jesu lära genljuder i själva verket fortfarande i dag med samma kraft: "Arbeta inte för den föda som är förgänglig utan för den föda som består och skänker evigt liv" (Joh 6:27). Den fråga som ställdes av dem som lyssnade på honom är även i dag samma för oss: "Vad skall vi göra för att utföra Guds verk" (Joh 6:28). Vi känner till Jesu svar: "Detta är Guds verk: att ni tror på honom som han har sänt" (Joh 6:29). Att tro på Jesus Kristus är därför vägen till att nå hela vägen fram till frälsningen .

[7]

Låt oss som alltid fästa oss vid Frälsarens älskvärda person. Det är nödvändigt att tro på honom, vår Gud och Frälsare, som vill leda oss till Gud Faderns härlighet med den helige Andes hjälp. Han önskar det så intensivt att han vid ett tillfälle

sade till sina lärjungar: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?* [8] Jag har kommit för att tända en eld på jorden. Om den ändå redan brann!

Dessa ord sporrade den helige Josemarías själ sedan han var ung. ***Tanken på Jesu iver att sätta hela världen i brand med hans eld fick mig under många år att brinna av kärlek till Gud. Och jag kunde inte hålla tillbaka den glöd som kraftfullt bröt ut i min själ och som min mun ropade med Mästarens egna ord: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? ... Ecce ego quia vocasti me (Luk 12: 49; 1 Sam 3:8). Jag har kommit för att tända en eld på jorden. Om den ändå redan brann! ... Här är jag, du ropade ju på mig .*** [9] Han tillade att dessa ord var för hans själ ***en sporre: må de vara det även för er; må ni aldrig släckas; må ni känna er som***

*bärare av Guds eld, av Guds ljus,
av värme från himlen och av Guds
kärlek i alla miljöer på jorden .*

[10]

Låt oss be Hjälparen att tända våra
hjärtan, att han får oss att med
Kristus erfara iveren att alla
människor blir frälsta. *Dessa ord
ignem veni mittere in terram!, jag
har kommit för att tända en eld på
jorden, bör bränna vår själ. Och vi
bör vara bestämda, helt
bestämda, på att säga Herren:
ecce ego quia vocasti me! (1 Sam
3:8), här har du mig!, du kallade
mig att vara kristen. Är du far i
familjen? Då som far. Är du barn i
familjen? Då som barn. Är du mor
i familjen? Då som mor. Men sätt
eld på allt det som ni har runt
omkring er, ni kommer annars att
brännas ut helt i onödan för att
bara lämna lite aska kvar, i stället
för en glöd av ljus och värme .* [11]

Apostolatet, en förpliktelse som fyller oss kristna med glädje, driver oss till att fortsätta Kristi uppdrag som Kyrkan uppfyller, var och en utifrån sin situation i den mystiska kroppen. Det goda föredömet, som alltid är grundläggande, har en särskild betydelse i dessa stunder. Det kan finnas personer som är långt borta från Gud eller från att praktisera sin tro, vilka inte tillåter sig ha ett samtal med övernaturligt eller helt enkelt andligt innehåll. Men vittnesbördet av ett redligt beteende – i det personliga livet, i familjen, i yrkeslivet och på det sociala planet – går aldrig obemärkt förbi. Dessa kvinnor och män, även om de kanske inte erkänner det öppet, frågar sig ofta i sitt hjärta vad orsaken till detta beteende är och börjar på detta sätt redan att öppna sig för Herrens ljus. **Till följd av deras blotta närvaron i världen, skriver Påven, är de kristna verkligen kallade att återge glansen av sanningens ord**

som Herren Jesus lämnade åt oss .

[12] I denna bemärkelse får studiet eller återläsandet av *Katolska kyrkans Katekes* , som Benedikt XVI antyder, en särskild betydelse: för att lära känna tron och dess följder bättre och förmedla dem till andra. Låt oss inte sluta med att gå till denna källa och att rekommendera dem vi umgås med att göra det.

Tron stannar inte vid kunskapen om sanningarna i uppenbarelsens skatt, utan kräver som en följd av sin egen inre kraft att visa sig utåt. Tron *per caritatem operatur* , [13] som den helige Paulus lär, tron verkar genom kärlek, och kärleken visar sig i konkreta gärningar som tjänar andra, uppmärksammar dem och intresserar sig för dem, och börjar med dem som står närmast. Det första tecknet är att vilja det som Gud vill: *att alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen* . [14] Kort sagt, att förmedla

den tro som man fått. Detta är målet som Påven fastställer med sitt senaste apostoliska brev, eftersom **det ofta händer i dag att de kristna bekymrar sig mycket för de sociala, kulturella och politiska följderna av sitt uppdrag, samtidigt som de fortsätter att anse att tron är en självklar förutsättning för samhällets liv. Denna förutsättning inte bara visar sig frånvarande, utan till och med bestrids ofta. Medan det i det förflutna var möjligt att erkänna en enhetlig kulturell vävnad, vars hänvisning till innehållet i tron och de värderingar som inspirerats av den accepterades av en bred allmänhet, verkar det i dag inte vara så i stora delar av samhället . [15]**

Under hela sitt liv förkunnade den helige Josemaría behovet att genomsyra tankar, ord och gärningar med tron. Han underströk att vi, när

vi kommer i kontakt med andra personer, direkt borde fråga oss hur vi kan hjälpa dem att närma sig Gud. Han brukade använda en jämförelse.

Lägger ni märke till att det i alla människor – även i dig och i mig – finns ett slags förutfattat

tankesätt, en slags yrkesmässig fixering? När en läkare ser en

annan person gå förbi på gatan, tänker han omedvetet: ”Den här personen lider av en

leversjukdom”. Om en skräddare ser honom, säger han: ”Vad illa klädd han är, eller vad välklädd han är, vilken bra modell!”

Skomakaren lägger märke till skorna... När du och jag, Guds barn som ägnar oss åt att tjäna de andra i världen av kärlek till

Herren, ser människor bör vi tänka på deras själar: Här finns

en själ – bör vi intala oss – en själ som behöver hjälp, en själ som vi bör visa förståelse för, en själ som

vi bör kunna leva tillsammans med, en själ som vi bör rädda . [16]

Detta sätt att handla är logiskt eftersom **den som har upptäckt Kristus bör leda andra till honom. Man kan inte behålla en stor glädje för sig själv. Man måste dela den med andra . [17]** Så har Herrens trogna efterföljare gjort i alla tider. ”När ni upptäcker att något har varit bra för er, predikade den helige Gregorius den store, försöker ni vinna andra för den. Ni bör därför önska att andra slår följe med er på Herrens vägar. Om ni går till torget eller till badet och stöter på någon som inte har något att göra, inbjuder ni honom till att följa med er. Tillämpa denna världsliga vana på det andliga planet, och när ni går till Gud, så gör det inte ensamma.” [18]

Låt oss tänka på att mitt i denna miljö, präglad av slapphet och relativism, finns det i allas hjärta en

hunger efter evighet som bara Gud kan tillfredsställa. Detta faktum kan vara ett fast stöd för att dagligen förnya den apostoliska iver, i medvetenhet om att Herren vill använda sig av oss kristna, av dig och av mig, som redskap för att ta andra till himlen. Även om vi uppfattar oss och verkligen är av ringa värde, ***bör det finnas i oss en brinnande önskan och verklighet att föra Kristi ljus, Kristi iver, Kristi smärta och frälsning till så många arbetskamrater, vänner, släktingar, bekanta och obekanta som möjligt – oberoende av vilka åsikter de har i världsliga ting – för att ge dem en ordentlig broderlig kram. Då kommer vi att vara en glödande rubin och sluta vara detta ingenting, detta fattiga och eländiga kol, för att vara Guds röst, Guds ljus och Pingstens eld!***

De gångna dagarna har jag varit i Pamplona för att promovera några doktorer *honoris causa* vid Navarras universitet. Därefter hade jag i Madrid möten med tusentals av prelaturens medlemmar, medarbetare och vänner. Jag har bett den heliga Treenigheten att förnya den apostoliska ivern i alla så att de medverkar i den nya evangeliseringen av samhället med sitt personliga apostolat i vänskap och förtroligt samtal och även genom att främja utbildningsverksamheter som tar Kristi budskap till alla miljöer.

Innan jag avslutar ber jag om era förböner för de 35 bröder till er som kommer att vigas till diakoner den 5 november i Rom. Be om ett hjärta lika stort som Kristi hjärta för dem och för alla Kyrkans tjänare.

Låt oss vara mycket förenade med Påven och i gemenskap med

stiftsbiskoparna. Låt oss tacka Herren för de andliga frukter som han ger Kyrkan genom det apostoliska arbete som Verkets medlemmar utför. Detta kommer vi särskilt att göra den 28 november, årsdagen av Opus Deis upprättande som personalprelatur. Må vår tacksägelse nå Gud genom jungfru Marias förmedling.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom, den 1 november 2011

[1] Ps 102 [103]:15-17.

[2] Jfr Ps 26 [27]:8.

[3] Jfr Joh 14:2-3.

[4] Matt 16:26.

[5] S:t Josemaría, *Guds vänner* , nr 200.

[6] Benedikt XVI, Apostoliskt brev *Porta fidei* , 11/10 2011, nr 3.

[7] *Ibid.* [8] Luk 12:49 (Vg).

[9] S:t Josemaría, *Brev 9/1 1959* , nr 9.

[10] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 12/2 1975.

[11] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 9/2 1975.

[12] Benedikt XVI, Apostoliskt brev *Porta fidei* , 11/10 2011, nr 6.

[13] Gal 5:6.

[14] 1 Tim 2:4.

[15] Benedikt XVI, Apostoliskt brev *Porta fidei* , 11/10 2011, nr 2.

[16] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 25/2 1963.

[17] Benedikt XVI, Predikan 21/8 2005.

[18] S:t Gregorius den store, *Predikningar över evangelierna*, I, 6, 6 (PL 76, 1098).

[19] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 2/6 1974.

.....